

tăcerea curge

Dorina Neculce

trag cu o pușcă imaginară
în țeasta ciorilor spânzurate
de mantiile soldăteilor de plumb
atârnă furnicile nisipului
desenând contraste
pe un asfalt mult prea murdar
bocănesc viețile zdrobite și
te abții să nu înnebunești
să nu te înfurii atunci
te oprește cineva și
tu simți cum tăcerea curge în tine
cu valuri de ceață te apropii de el
îi mângâi fruntea cuminte ai putea fi
o mamă iubitoare pentru copiii cerului
gândești
dar pușca îți zvâcnește în inimă și
te îndeamnă să împuști ciorile
întunericului care
au șters roua de pe
marginea arsă a hârtiei